DIT IS HET MOMENT DAT WE ALLEMAAL VREESDEN. ONZE NUMMERS DOEN ER NIET MEER TOE. WE ZIJN NIET MEER DE ENIGEN MET ERFGAVEN.

BOEK 6 VAN DE LORIËN-KRONIEKEN

HET LOT VAN TIEN

THRILLER

PITTACUS LORE

Over het boek

De invasie is begonnen. John, Nummer Vier, staat aan de frontlinie van de strijd in New York City. En net als zijn kansen lijken te keren ontwikkelt zijn vriend Sam, een mens, op onverklaarbare wijze een Erfgave – iets wat normaal gesproken alleen is voorbehouden aan Loriërs. En Sam is niet de enige.

Intussen zitten Zes, Marina en Adam vast in Mexico. De Mogadoren zijn massaal in de meerderheid en er is een wonder voor nodig om te ontsnappen.

De Garde is uitgedund, maar geeft de strijd niet op. Ze kunnen alleen overleven als het ze lukt de Mogadoorse leider uit te schakelen. Anders rest hun nog slechts één lot: totale uitroeiing.

Ze pakten Nummer Een in Maleisië
Nummer Twee in Engeland
Nummer Drie in Kenia
en Nummer Acht in Florida.
Ik ben Nummer Zes, maar dat doet er niet meer toe,
want we zijn niet meer de enigen met Erfgaven.

‘De boeken van Pittacus Lore zijn ronduit verbazend, openhartig en superspannend.’ – coolesuggesties.nl

Over de auteur

Pittacus Lore is een ouderling van de planeet Loriën aan wie het verhaal van de Negen van Loriën is toevertrouwd. Zijn verblijfplaats is onbekend.

Van dezelfde auteur

Ik ben Nummer Vier
De kracht van Zes
De opkomst van Negen
De val van Vijf
De wraak van Zeven
De Erfgaven

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina Facebook.com/AWBrunaUitgevers.

Pittacus Lore

Het lot van Tien

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel
The Fate of Ten
Copyright © 2015 by Pittacus Lore
Vertaling
Guus van der Made
Omslagbeeld
© iStock
Omslagontwerp
Wil Immink Design
© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0685 5
NUR 285

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Alles in dit boek is waargebeurd.

Om de Loriërs te beschermen die zich nog steeds schuilhouden,
zijn namen van plaatsen en personen veranderd.

Er bestaan werkelijk andere beschavingen.

Sommige daarvan proberen jullie te vernietigen.

De voordeur begint te trillen. Dat gebeurt altijd als het metalen hek twee verdiepingen lager met een klap wordt dichtgesmeten, al sinds ze drie jaar geleden in dit appartement in Harlem zijn komen wonen. Door dat hek bij de ingang en de flinterdunne muren weten ze altijd precies wie het gebouw binnenkomt of verlaat. Ze zetten de televisie zachter om te luisteren, het vijftienjarige meisje en de zevenenvijftigjarige man. Ze zijn dochter en stiefvader en kunnen niet goed met elkaar overweg, maar ze hebben hun meningsverschillen terzijde geschoven om de invasie van de aliens te kunnen volgen. De man heeft het grootste gedeelte van de middag in het Spaans gebeden gepreveld, terwijl het meisje het nieuws met stomheid geslagen heeft gevolgd. Het lijkt wel een film en de werkelijkheid is nog niet echt tot haar doorgedrongen. Het meisje vraagt zich af of de knappe, blonde jongen die dat monster probeerde te bevechten, die strijd met de dood heeft moeten bekopen. De man vraagt zich af of de moeder van het meisje, die als serveerster in een klein restaurant in de stad werkt, de aanval heeft overleefd.

De man zet het geluid van de tv uit, zodat ze kunnen horen wat er buiten gebeurt. Een van hun buren komt gillend en schreeuwend de trap op rennen, langs hun verdieping. 'Ze zijn in de straat! Ze zijn in de straat!'

De man ademt scherp in van ongeloof. 'Die gozer is gek. Die bleke engerds hebben geen interesse in Harlem. We zijn veilig hier,' zegt hij geruststellend tegen het meisje. Hij zet het geluid van de tv weer aan.

Het meisje is er niet zo zeker van dat hij gelijk heeft. Ze sluipt naar de deur en loert door het kijkgaatje. De hal is schemerig verlicht en verlaten.

De verslaggeefster op de tv ziet er net als het flatgebouw achter haar uit alsof ze elk moment in elkaar kan storten. Ze heeft vieze

strepen op haar gezicht en er hangen blonde haarlokken voor haar ogen. Op haar mond zit geronnen bloed waar lippenstift had moeten zitten. Ze moet zich duidelijk beheersen om niet hysterisch te worden.

'Ik herhaal, de eerste bombardementen lijken te zijn afgenomen,' zegt de verslaggeefster met trillende stem, en de man luistert aandachtig. 'De... de... de Mogadoren lopen overal op straat en lijken... eh... mensen gevangen te nemen, en bij de minste provocatie... reageren ze zeer gewelddadig...'

De verslaggeefster moet een snik onderdrukken. Achter haar marcheren honderden bleke aliens in donkere uniformen door de straten. Een aantal van hen draait zich half om en kijkt met een lege blik in hun ogen recht in de camera.

'Jezus christus,' zegt de man.

'Nogmaals, wij... eh, krijgen alle ruimte om uit te zenden. Zij... zij... de aliens, ze schijnen te willen dat we dit doen...'

Beneden slaat het hek weer dicht. Er klinkt het geknars van metaal dat aan stukken wordt gereten en dan een luide knal. Iemand had geen sleutel. Iemand moet het complete hek uit zijn hengsels hebben geslagen.

'Daar zijn ze,' zegt het meisje.

'Hou je mond,' zegt de man. Hij zet het geluid van de tv weer zachter. 'Ik meen het, verdomme. Hou je mond.'

Ze horen zware voetstappen de trap op stormen. Het meisje stapt weg bij het kijkgaatje als ze hoort dat er ergens een deur wordt ingetrapt. Dan horen ze hun benedenburen gillen.

'Verstop je,' zegt de man tegen het meisje. 'Snel.'

Hij grijpt de honkbalknuppel steviger beet, die hij uit de gangkast heeft gehaald toen het moederschip van de aliens voor het eerst in de lucht boven de stad verscheen. Hij gaat met zijn rug tegen de muur dichter bij de trillende deur staan. Ze horen geluiden in de hal. Als de deur van hun buren uit zijn hengels wordt geslagen, klinkt er een luide klap. Ze horen bevelen in Engelse, rare keelklanken, gegil, en ten slotte een geluid alsof er een bliksemschicht door het appartement gaat. Ze hebben de wapens van de aliens op de televisie gezien en met verbijstering naar de blauwe lichtflitsen gekeken als ze vuurden.

Dan klinken er weer voetstappen, die voor hun gammele voordeur tot stilstand komen. De man heeft zijn ogen wijd opengesperd en zijn vingers stevig om de honkbalknuppel geklemd. Plotseling beseft hij dat het meisje zich niet heeft verroerd. Ze lijkt verstijfd te zijn.

'Schiet op, slome,' snauwt hij. 'Ga weg.'

Hij knikt naar het raam in de woonkamer. Het raam staat open en komt op de brandtrap uit.

Het meisje haat het als de man haar sloom noemt. Maar voor het eerst sinds ze zich kan herinneren doet ze wat haar stiefvader zegt. Ze klimt door het raam naar buiten, zoals ze al zo vaak het appartement is uit geslopen. Ze weet dat ze niet alleen zou moeten gaan. Haar stiefvader zou ook moeten vluchten. Als ze op de brandtrap staat, draait ze zich om om hem te roepen en ziet ze hoe de voordeur wordt ingetrapt.

In werkelijkheid zien de aliens er nog griezeliger uit dan op de televisie. Ze zijn zo vreemd dat het meisje verstijft. Ze staart naar de levenloze bleke huid van de eerste alien die de deur door komt, naar zijn starre donkere ogen en zijn bizarre tatoeages. Er zijn vier aliens en ze zijn alle vier gewapend. De eerste die binnenkomt ziet haar op de brandtrap staan. Hij blijft staan in de deuropening en richt zijn vreemde wapen op haar.

'Geef je over of sterf,' zegt de alien.

Een ogenblik later raakt de stiefvader van het meisje de alien vol in zijn gezicht met de honkbalknuppel. Het is een enorme klap; haar stiefvader heeft zijn hele leven als automonteur gewerkt en heeft dikke armspieren van zijn lange werkdagen. De klap slaat een gat in de schedel van de alien, en het vreemde wezen valt als een hoopje as op de vloer uiteen.

Voor haar stiefvader de honkbalknuppel weer over zijn schouder kan zwaaien, schiet de volgende alien hem in de borst.

De man wordt achteruit door het appartement geslingerd. Hij trilt over zijn hele lichaam en zijn borst lijkt in brand te staan. Hij valt door de glazen salontafel en rolt achterover tegen het raam, waar hun blikken elkaar kruisen.

'Ga weg!' weet hij nog net uit te brengen. 'Rennen, verdomme!'

Het meisje stormt de brandtrap af. Als ze onder aan de trap komt,

hoort ze een schot in hun appartement. Ze probeert er niet bij stil te staan wat dat betekent. Er verschijnt een bleek hoofd door het raam, en er wordt een wapen op haar gericht.

Ze springt van de trap en valt met een klap op de grond in de steeg achter het gebouw, terwijl de lucht om haar heen begint te knetteren. De haren op haar armen staan rechtovereind en ze voelt dat er een elektrische schok door het metaal van de trap gaat. Maar ze is ongedeerd. De alien heeft haar gemist.

Het meisje springt over een stapel vuilniszakken en rent naar het begin van de steeg, waar ze voorzichtig om de hoek gluurt naar de straat waarin ze is opgegroeid. Er spuit water omhoog uit een van de brandkranen, wat haar aan zomerfeesten doet denken. Ze ziet een gekantelde postauto liggen, waarvan de onderkant rookt alsof hij elk moment kan ontploffen. Verderop, midden op straat, staat het kleine ruimteschip van de aliens, een van de vele die ze samen met haar stiefvader uit het grote moederschip heeft zien komen dat nog steeds boven Manhattan hangt. Ze hadden dat stukje telkens weer uitgezonden op de televisie. Bijna net zo vaak als ze het stukje over die knul met dat blonde haar hadden laten zien.

John Smith. Zo heette hij. Dat had de vrouw gezegd die het commentaar bij de beelden leverde.

Waar zou hij nu zijn? vraagt het meisje zich af. Waarschijnlijk niet in Harlem om mensen te redden.

Het meisje weet dat ze zichzelf in veiligheid moet zien te brengen.

Ze wil net wegrennen als ze aan de overkant van de straat een groepje aliens uit een gebouw ziet komen. Ze hebben een tiental mensen bij zich. Een paar ervan kent ze van gezicht, en ze ziet een stel kinderen die bij haar op school zitten. De mensen worden onder bedreiging van wapens gedwongen om op hun knieën op de stoep te gaan zitten. Een grote, enge alien loopt langs de rij mensen en drukt op een klein apparaatje dat hij in zijn hand houdt, als een uitsmijter bij een club. Ze houden de aantallen mensen bij. Het meisje is er niet zeker van of ze wil zien wat er nu gaat gebeuren.

Dan hoort ze het piepen van metaal. Ze draait zich met een ruk om en ziet een van de aliens uit haar appartement via de brandtrap naar beneden klimmen.

Ze zet het op een rennen. Het meisje is snel en ze kent deze buurt.

De metro is maar een paar straten verderop. Ze is een keer in een roekeloze bui van het perron af geklommen en de tunnels in gelopen. De duisternis en de ratten waren lang niet zo beangstigend als deze aliens. Dat is waar ze naartoe gaat. Daar kan ze zich verstoppen en misschien dat ze van daaruit in het centrum weet te komen, zodat ze haar moeder kan zoeken. Het meisje heeft nog geen idee hoe ze haar het nieuws over haar stiefvader moet vertellen. Ze kan het zelf eigenlijk nog maar nauwelijks geloven allemaal. Ze denkt nog steeds dat ze elk moment wakker kan worden.

Het meisje rent een hoek om, recht in de armen van drie aliens. Automatisch wil ze zich omdraaien, maar ze verzwikt haar enkel en verliest haar evenwicht. Ze valt en komt met een klap op de grond. Een van de aliens stoot een kort, hees geluid uit en het meisje realiseert zich dat hij haar uitlacht.

'Geef je over of sterf,' zegt de alien en het meisje weet dat ze niet echt een keus heeft. De aliens hebben hun wapens al op haar gericht en houden hun vingers aan de trekker.

Geef je over én sterf. Wat ze ook doet, ze zullen haar toch vermoorden. Daar is het meisje van overtuigd.

Ze doet haar armen omhoog om zichzelf te beschermen. Het is een reflex. Ze weet dat ze daarmee niets tegen hun wapens kan uitrichten.

En toch is dat precies wat er gebeurt.

De wapens van de aliens worden omhooggeslagen en uit hun handen gerukt. Ze vliegen door de lucht en komen twintig meter verderop in de straat weer neer.

De aliens kijken het meisje verbijsterd en onzeker aan. Ze begrijpt zelf ook niet wat er zojuist is gebeurd.

Maar ze voelt diep vanbinnen iets. Iets nieuws. Het is net of ze een poppenspeler is, die met touwtjes aan elk object in de straat is verbonden. Het enige wat ze hoeft te doen is duwen en trekken. Ze heeft geen idee hoe ze dat weet. Het voelt heel natuurlijk.

Een van de aliens valt haar aan en het meisje beweegt haar hand van rechts naar links. Hij vliegt met zwaaiende armen en benen door de lucht en wordt door de voorruit van een geparkeerde auto gesmeten. De andere twee kijken elkaar aan en beginnen langzaam naar achteren te lopen.

‘En wie durft er nu nog te lachen?’ vraagt het meisje, terwijl ze overeind komt.

‘Garde,’ sist een van de aliens.

Het meisje heeft geen idee wat dat betekent. De alien sprak het woord uit alsof het een vloek was. Ze glimlacht. Ze vindt het heerlijk dat die griezels die haar buurt kapotmaken nu bang van haar zijn.

Ze kan ze aan.

Ze gaat ze doden.

Het meisje brengt haar ene hand met een ruk omhoog en het gevolg is dat een van de aliens van de grond wordt getild. Daarna brengt ze haar hand met een ruk weer omlaag, zodat hij met een klap op zijn partner terechtkomt. Ze doet dat net zo lang tot ze allebei tot stof vergaan.

Als het voorbij is, kijkt het meisje naar haar handen. Ze heeft geen idee waar die kracht vandaan komt. Ze weet niet wat die betekent.

Maar ze is vastbesloten die te gebruiken.

1

We rennen langs de afgebroken vleugel van een in de lucht geëxplodeerde jet, die als een soort haaienvin midden op straat ligt. Hoe lang is het nu geleden dat we de jets met bulderend geweld laag over hoorden scheren, op weg naar het centrum van de stad en de *Anubis*? Het lijkt wel dagen geleden, maar het kan niet meer dan een paar uur zijn. Sommigen van de mensen die bij ons zijn, de overlevenden, schreeuwden het uit van vreugde en juichten toen ze de jets zagen, alsof die het tij zouden keren.

Ik wist wel beter, maar ik zei niets. Een paar minuten later hoorden we de explosies, toen de *Anubis* de jets uit de lucht schoot, waardoor de meest geavanceerde luchtmacht ter aarde in stukken over heel Manhattan werd verspreid. Ze hebben sindsdien geen nieuwe jets meer de lucht in gestuurd.

Hoeveel doden zijn er al gevallen? Honderden. Duizenden. Misschien zelfs wel meer. En het is allemaal mijn schuld. Omdat ik Setrákus Ra niet durfde te doden toen ik de kans kreeg.

'Links!' gilt een stem achter me. Ik draai me met een ruk om en laat zonder erbij na te denken een vuurbal los, waardoor de Mogverkenner die de hoek om komt tot as verschroeit. Sam en ik, en een paar overlevenden die we onderweg zijn tegengekomen, verminderen nauwelijks vaart. We zijn nu in Lower Manhattan. We zijn hiernaartoe gerend. Hebben ons een weg hiernaartoe moeten vechten. Straat voor straat. We proberen zo ver mogelijk bij het centrum vandaan te komen, waar de Mogs het sterkst zijn, waar we de *Anubis* voor het laatst hebben gezien.

Ik ben uitgeput.

Ik struikel. Ik kan mijn armen nauwelijks meer voelen, zo moe ben ik. Ik heb het gevoel dat ik elk moment kan bezwijken. Dan voel ik een arm om mijn schouder, die me helpt mijn evenwicht te bewaren.

‘John?’ vraagt Sam bezorgd. Hij houdt me overeind. Het lijkt wel alsof zijn stem uit een tunnel komt. Ik probeer hem antwoord te geven, maar ik kan geen geluid uitbrengen. Sam draait zich om en zegt tegen de anderen: ‘We moeten een schuilplaats zien te vinden. Hij heeft rust nodig.’

Het volgende moment zit ik met mijn rug tegen de muur in de hal van een gebouw. Ik moet even buiten kennis zijn geweest. Ik probeer me te vermannen en overeind te komen. Ik zal door moeten vechten.

Maar het lukt me niet. Mijn lichaam kan deze marteling niet meer aan. Ik laat mezelf weer langs de muur naar beneden zakken en ga op de grond zitten. De vloer is bezaaid met puin en glasscherven die naar binnen zijn geblazen. We zitten met vijfentwintig man dicht tegen elkaar aan. Dit zijn de enigen die we hebben weten te redden. Ze zitten onder het bloed en het vuil, een paar van hen zijn gewond, we zijn allemaal doodmoe.

Hoeveel gewonden heb ik vandaag al geheeld? Eerst was het makkelijk. Maar na zoveel mensen geholpen te hebben, voelde ik dat mijn helende Erfgave mijn energie opslurpte. Ik zit blijkbaar aan mijn maximum.

Ik herinner me de mensen niet bij naam, maar aan de manier waarop ik ze heb gevonden of geholpen. Gebroken-Arm en Zat-Vast-Onder-Auto zien er bang en bezorgd uit.

Een vrouw, Sprong-Uit-Raam, legt haar hand op mijn schouder en kijkt me onderzoekend aan. Ik knik ten teken dat het wel gaat en ze kijkt me opgelucht aan.

Sam staat vlak voor me met een geüniformeerde agent van een jaar of vijftig te praten. Zijn gezicht zit onder het geronnen bloed van een wond boven op zijn hoofd, die ik heb weten te dichten. Ik ben vergeten hoe hij heet of waar we hem hebben gevonden. Hun stemmen klinken ver weg, alsof ze ergens in een tunnel honderden meters verderop staan. Ik moet me concentreren om hen te kunnen verstaan en zelfs dat kost me ontzettend veel moeite. Het lijkt wel of er watten in mijn hoofd zitten.

‘Ik hoor net over de radio dat we de Brooklyn Bridge bezet hebben,’ zegt de agent. ‘De politie, de nationale garde, het leger... goeie god, iedereen vecht daar. Ze weten de brug vast te houden en evacueren de overlevenden vanaf daar. Het is hier maar een paar straten

vandaan en de Mogs zitten voornamelijk in het centrum. We kunnen daarnaartoe.'

'Dan moeten jullie gaan,' zegt Sam. 'Jullie kunnen het beste direct gaan nu de kust veilig is, voor er weer een nieuwe patrouille komt opdagen.'

'Als ik jullie was, zou ik meekomen, jongen.'

'Dat kan niet,' antwoordt Sam. 'Een van onze vrienden is daar nog ergens. We moeten hem zien te vinden.'

Negen. We zoeken Negen. De laatste keer dat we hem hebben gezien, vocht hij tegen Vijf voor het gebouw van de Verenigde Naties. Vocht hij dwars door het gebouw heen. We moeten hem zien te vinden voor we uit New York weg kunnen. We moeten hem vinden en zo veel mogelijk mensen zien te redden. Ik kom langzaam echt bij, maar ik ben nog te moe om me te bewegen. Ik open mijn mond om iets te zeggen, maar ik kan alleen maar kreunen.

'Hij zit erdoorheen,' zegt de agent, en ik weet dat hij het over mij heeft. 'Jullie tweeën hebben genoeg gedaan. Kom met ons mee, nu kan het nog.'

'Hij redt zich wel,' zegt Sam. De twijfel in zijn stem doet me op mijn tanden bijten en zorgt ervoor dat ik me concentreer. Ik zal verder moeten. Ik zal heel diep moeten gaan en verder moeten vechten.

'Hij was buiten westen.'

'Hij heeft alleen even wat rust nodig.'

'Ik voel me prima,' mompel ik, maar ik geloof niet dat ze me horen.

'Het wordt jullie dood als je hier blijft, jongen,' zegt de agent tegen Sam, en hij schudt ernstig zijn hoofd. 'Dit houden jullie niet vol. Er zijn er gewoon te veel. Laat het aan het leger over of...'

Hij zwijgt. We weten allebei dat het leger al een poging heeft gewaagd. Manhattan zijn we kwijt.

'We komen zo snel mogelijk,' zegt Sam.

'Kun je me horen?' De agent heeft het nu tegen mij. Hij leest me op dezelfde manier de les als Henri vroeger. Ik vraag me af of hij kinderen heeft. 'Je kunt hier niets meer doen. Je hebt ons tot hier weten te brengen, laat het nu aan ons over. Als het moet dan dragen we je naar de brug.'

De overlevenden die om de agent heen staan knikken en mompelen bevestigend. Sam kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen vra-

gend aan. Zijn gezicht zit onder het vuil en de as. Hij ziet er doodmoe en verzwakt uit, alsof hij zelf nauwelijks meer kan staan. Om zijn middel hangt het wapen van een Mog, dat hij met een stuk elektriciteitsdraad heeft vastgemaakt. Zijn hele lichaam lijkt naar die kant over te hellen, alsof het extra gewicht hem omver dreigt te trekken.

Ik dwing mezelf om op te staan. Mijn spieren trillen en zijn nauwelijks in staat mijn gewicht te dragen. Ik probeer de agent en de anderen ervan te overtuigen dat ik nog genoeg energie heb om te vechten, maar ik zie aan de medelijdende blikken in hun ogen dat ik niet echt indruk op hen maak. Ik weet het trillen van mijn benen nog net onder controle te houden. Heel even heb ik het gevoel dat ik weer in elkaar zal zakken. Maar dan gebeurt er iets. Ik heb het gevoel dat een of andere kracht me beetpakt en overeind helpt, mijn gewicht draagt, mijn schouders naar achteren duwt en mijn rug recht maakt. Ik heb geen idee hoe ik dat doe en waar ik de energie vandaan haal. Het lijkt wel bovennatuurlijk.

Nee, eigenlijk is het helemaal niet bovennatuurlijk. Het is Sam. Telekinetische Sam, die zich op mij concentreert en ervoor zorgt dat het net lijkt of ik nog energie overheb.

'Wij blijven,' zeg ik vastbesloten. Mijn stem is hees. 'Er zijn meer mensen die we moeten redden.'

De agent schudt verbaasd zijn hoofd. Achter hem begint een meisje te huilen en ik herinner me vaag dat ik haar uit een brandend pand heb gered. Ik ben er niet zeker van of ze onder de indruk is van me of dat ik er zo belabberd uitzie. Sam blijft zich met een strak gezicht volledig op mij focussen en er verschijnen zweetdruppels op zijn slapen.

'Breng jezelf in veiligheid,' zeg ik tegen de overlevenden. 'En probeer daarna zo veel mogelijk te helpen. Dit is onze planeet. We zullen die met zijn allen moeten zien te redden.'

De agent doet een pas naar voren om me de hand te schudden. Zijn handdruk is als een bankschroef. 'We zullen je nooit vergeten, John Smith,' zegt hij. 'Wij danken allemaal ons leven aan jou.'

'Maak ze kapot,' zegt iemand anders.

En dan begint de hele groep afscheid te nemen en ons te bedanken. Ik bijt op mijn tanden en hoop dat het eruitziet alsof ik glimlach. De waarheid is dat ik hier te moe voor ben. De agent is nu hun leider en

zal ervoor moeten zorgen dat ze veilig bij de brug komen. Hij zorgt ervoor dat iedereen snel en rustig afscheid neemt, waarna hij hen het gebouw uit leidt in de richting van de Brooklyn Bridge.

Zodra we alleen zijn, verslapt Sam de telekinetische greep waarmee hij me overeind wist te houden en ik zak met mijn rug tegen de muur. Ik moet mijn uiterste best doen om niet volledig in te storten. Sam is buiten adem en zweet door de moeite die het hem kostte om me overeind te houden. Hij is geen Loriër en heeft nooit een echte training gehad. Toch heeft Sam op de een of andere manier een Erfgave ontwikkeld en hij doet zijn uiterste best om die zo goed mogelijk te gebruiken. Gezien de situatie waarin we ons bevinden, heeft hij zijn krachten in rap tempo moeten leren beheersen. Sam met een Erfgave: als de situatie niet zo chaotisch en wanhopig was, dan zou ik daar veel opgewondener over zijn. Ik weet niet zeker hoe en waarom hem dit is overkomen, maar Sams nieuwe krachten zijn het enige lichtpuntje sinds we naar New York zijn teruggekomen.

'Bedankt,' zeg ik, en ik vind het weer iets makkelijker om te praten.

'Het is al goed,' antwoordt hij hijgend. 'Je bent het symbool van het Aardse verzet. Ik zou niet willen dat je op de grond blijft liggen.'

Ik probeer me tegen de muur af te zetten, maar mijn benen zijn nog niet zover dat ze mijn volle gewicht kunnen dragen. Het is makkelijker als ik ertegenaan blijf leunen en op die manier naar de deur van het dichtstbijzijnde appartement schuifel.

'Kijk nou toch, ik ben het symbool van helemaal niks,' zeg ik grommend.

'Kom op,' zegt hij. 'Je bent uitgeput.'

Sam slaat zijn arm om me heen en helpt me verder. Hij heeft zelf echter ook moeite met lopen, dus ik durf niet te veel op hem te leunen. We zijn de afgelopen paar uur door een hel gegaan. De huid op mijn handen tintelt nog van alle keren dat ik mijn Lumen heb moeten opladen om vuurballen naar de eindeloze stroom Mogs te gooien. Ik hoop dat de zenuwuiteinden niet voorgoed beschadigd zijn. De gedachte alleen al nu mijn Lumen te moeten ontsteken is voldoende om mijn knieën te laten knikken.

'Verzet,' zeg ik bitter. 'Het verzet is iets waar je in terechtkomt als je een oorlog hebt verloren, Sam.'

'Je weet wel wat ik bedoel,' antwoordt hij. Ik merk aan het trillen

van zijn stem dat het voor Sam ook moeilijk is om optimistisch te blijven na alles wat we vandaag hebben meegemaakt. Maar hij doet zijn best. 'Een heleboel mensen wisten wie je was. Ze zeiden dat er beelden van jou op het nieuws waren. En van alles wat er in het VN-gebouw is gebeurd. Je hebt Setrákus Ra voor een internationaal publiek ontmaskerd. Iedereen weet dat je tegen de Mogadoren hebt gevochten. Dat je geprobeerd hebt dit tegen te houden.'

'Dan weten ze ook dat dat me niet is gelukt.'

De deur van het appartement op de eerste verdieping staat op een kier. Ik duw hem helemaal open en Sam doet hem achter ons dicht en draait hem op slot. Ik druk op het dichtstbijzijnde lichtknopje en zie tot mijn verbazing dat de elektriciteit hier nog werkt. De stroom schijnt alleen in bepaalde delen van de stad te zijn uitgevallen. Ik neem aan dat deze buurt niet al te zwaar is getroffen. Ik doe het licht snel weer uit. In onze huidige toestand willen we niet de aandacht van een Mogadoorse patrouille trekken die door de buurt loopt. Terwijl ik naar een matras strompel dat op de grond ligt, doet Sam de gordijnen in de kamer dicht.

Het appartement blijkt een eenkamerappartement te zijn, dat bestaat uit een woon-slaapgedeelte, een keukengedeelte met een granieten aanrecht, een bergkast en een piepklein toilet. De bewoner moet in grote haast zijn vertrokken, want overal op de vloer liggen kledingstukken van iemand die in paniek zijn spullen heeft gepakt, op het aanrecht ligt een omgevallen kom met muesli en bij de voordeur een ingelijste foto waar iemand op is gaan staan. Op de foto staat een jong stel van in de twintig op een tropisch strand. De man heeft een klein aapje op zijn schouder.

Die mensen hadden een normaal leven. Zelfs als het ze is gelukt om veilig uit Manhattan weg te komen, dan is er nu een eind aan dat leven gekomen. De Aarde zal nooit meer hetzelfde zijn. Ik stelde me altijd voor dat Sarah en ik zo'n kalm leven zouden hebben als de Mogs eenmaal verslagen waren. Niet in een klein appartement in New York, maar wel een kalm en vredig leven. In de verte klinkt een explosie: de Mogs blazen iets op in het centrum van de stad. Ik besef nu hoe naïef die dromen over een leven na deze oorlog zijn geweest. Niets zal ooit nog hetzelfde zijn.

Sarah. Ik hoop dat alles goed gaat met haar. Tijdens de moeilijkste

momenten van onze straatgevechten probeerde ik me steeds haar gezicht voor te stellen. Als je blijft vechten, dan zul je haar terugzien, hield ik mezelf steeds voor. Ik zou willen dat ik met haar kon praten. Ik moet met haar praten. En niet alleen met haar, maar ook met Zes. Ik moet contact met de anderen zien te krijgen om erachter te komen wat Sarah van Mark James en zijn mysterieuze bron aan de weet is gekomen; om erachter te komen wat Zes, Marina en Adam in Mexico hebben gedaan. Dat moet iets te maken hebben gehad met het feit dat Sam plotseling een Erfgave heeft ontwikkeld. Stel dat hij niet de enige is? Ik moet weten wat er buiten New York is gebeurd, maar mijn satelliettelefoon is kapotgegaan toen ik in de East River viel, en alle normale netwerken liggen plat. Voorlopig zijn Sam en ik op onszelf aangewezen om te overleven.

In de keuken opent Sam de ijskast. Hij aarzelt even en kijkt dan naar mij.

'Zou het verkeerd zijn als we iemands voedsel opeten?' vraagt hij me.

'Ik weet zeker dat ze dat niet erg zouden vinden,' antwoord ik.

Ik sluit mijn ogen een paar tellen, maar het moet langer zijn geweest, want ik doe ze pas weer open als ik een stuk brood tegen mijn neus voel tikken. Met één hand theatraal uitgestrekt als een stripfiguur laat Sam met zijn telekinese een boterham met pindakaas, een bakje met appelmoes en een lepel voor mijn gezicht zweven. Zelfs in deze ellendige situatie moet ik er toch om glimlachen.

'Sorry, het was niet de bedoeling om je met die boterham op je neus te slaan,' zegt Sam, terwijl ik het eten uit de lucht pluk. 'Ik moet hier nog steeds aan wennen.'

'Maak je geen zorgen. Trekken en duwen is heel simpel met telekinese. Precisie is het moeilijkst te leren.'

'Je meent het,' zegt hij.

'Je doet het verbazingwekkend goed voor iemand die pas vier uur over telekinese beschikt, man.'

Sam komt met zijn sandwich in zijn hand naast me op het matras zitten. 'Het helpt als ik me voorstel dat ik een soort spookhanden heb. Begrijp je wat ik bedoel?'

Ik probeer me voor de geest te halen hoe ik zelf met Henri aan mijn telekinese heb gewerkt. Wat lijkt dat alweer lang geleden.

'Ik visualiseerde altijd wat ik wilde verplaatsen en bracht het dan

met mijn wilskracht in beweging,' zeg ik tegen Sam. 'We begonnen met kleine dingen. Henri gooide in de tuin ballen naar me toe en ik probeerde ze met mijn wilskracht op te vangen.'

'Ja, nou, ik denk niet dat met een bal spelen op dit moment een optie voor mij is,' zegt Sam. 'Ik oefen op andere manieren.'

Sam laat de sandwich in zijn schoot omhoogzweven. In eerste instantie laat hij hem te ver bij zich vandaan zweven om een hap te kunnen nemen, maar als hij zich beter concentreert weet hij hem vlak voor zijn mond te brengen.

'Niet slecht,' zeg ik.

'Het is makkelijker als ik er niet bij nadenk.'

'Zoals toen we voor ons leven vochten, bedoel je?'

'Ja,' beaamt hij, terwijl hij verwonderd zijn hoofd schudt. 'Hoe is me dit overkomen, John, kun je me dat zeggen? Waarom is het gebeurd? Of... ik weet het niet. Wat betekent dit?'

'De Gardes ontwikkelen hun Erfgaven als tieners,' zeg ik schouderophalend. 'Misschien ben jij een laatbloeier.'

'Je schijnt vergeten te zijn dat ik geen Loriër ben, knul.'

'Adam ook niet, maar hij heeft ook Erfgaven,' antwoord ik.

'Ja, omdat hij door die afschuwelijke vader van hem op een dode Garde werd aangesloten...'

Ik steek mijn hand op om Sam het zwijgen op te leggen. 'Het enige wat ik probeer te zeggen is dat het niet allemaal volgens vaste patronen verloopt. Erfgaven werken blijkbaar anders dan mijn volk altijd heeft gedacht.' Ik houd een moment mijn mond om na te denken. 'Wat jou is overkomen moet iets te maken hebben met wat Zes en de anderen bij het Heiligdom hebben gedaan.'

'Zou Zes dit...?' zegt Sam.

'Ze zijn daarnaartoe gegaan om Loriën op Aarde te vinden en ik denk dat ze dat is gelukt. En wie weet, misschien heeft Loriën jou wel gekozen.'

Ik heb zonder erbij na te denken de sandwich en de appelmoes opgegeten. Mijn maag rommelt. Ik voel me iets beter en begin weer een beetje op krachten te komen.

'Nou, dat zou een hele eer zijn,' zegt Sam, terwijl hij naar zijn handen kijkt en erover nadenkt. Hoewel, hij denkt waarschijnlijk over Zes na. 'Een beangstigende eer.'

‘Je deed het geweldig daarbuiten. Zonder jou had ik al die mensen nooit kunnen redden,’ zeg ik, terwijl ik hem op zijn schouder klop. ‘De waarheid is dat ik totaal niet weet wat er aan de hand is. Ik weet niet hoe of waarom jij opeens een Erfgave hebt ontwikkeld. Ik kan er alleen maar blij om zijn. Ik ben blij dat er nog wat hoop tussen alle dood en vernietiging te vinden is.’

Sam komt overeind en klopt doelloos wat broodkruimels van zijn vieze jeans. ‘Ja, dat klinkt wel als mij, de grote hoop voor de mensheid, die snakt naar nog zo’n sandwich. Wil jij er nog een?’

‘Ik pak ze wel,’ zeg ik tegen Sam, maar op het moment dat ik overeind probeer te komen, begint de hele wereld te draaien en moet ik snel weer gaan zitten.

‘Doe jij nou maar kalm aan,’ zegt Sam, die net doet of hij niet doorheeft hoe slecht het met me gaat. ‘Ik maak die sandwiches wel.’

‘We blijven nog een paar minuten hier,’ zeg ik groggy. ‘En dan gaan we Negen zoeken.’

Ik sluit mijn ogen en luister naar Sam in de keuken, die de pindakaas op het brood probeert te smeren met een mes dat hij met telekinese bestuurt. Op de achtergrond, we horen het nu constant ergens op de achtergrond, hoor ik de knallen van de veldslag in Manhattan. Sam heeft gelijk, wij zijn het verzet. We zouden naar buiten moeten gaan om ons te verzetten. Als ik nog heel even mijn ogen kan sluiten...

Ik doe mijn ogen pas weer open als Sam me aan mijn schouder schudt. Het is me direct duidelijk dat ik in slaap ben gevallen. Het licht in de kamer is anders geworden, want de straatverlichting is aangegaan en er schijnt een warme, gele gloed onder de gordijnen door. Op de bank naast me ligt een stapel sandwiches. Ik moet me beheersen om er niet op aan te vallen. Het lijkt wel of mijn dierlijke instincten de overhand krijgen: slapen, eten, vechten.

‘Hoe lang heb ik geslapen?’ vraag ik aan Sam, terwijl ik overeind ga zitten. Ik voel me lichamelijk een stuk beter, maar ik voel me ook schuldig omdat ik weet dat er in heel New York mensen sterven.

‘Ongeveer een uur,’ antwoordt Sam. ‘Ik wilde je laten slapen, maar...’

Sam wijst op een kleine televisie aan de muur aan de andere kant van de kamer. Er is een uitzending van het lokale nieuws te zien. Hij heeft het geluid uitgezet en af en toe valt het beeld even weg, maar er

kan geen twijfel bestaan over wat ik zie. New York staat in brand. Er zijn korrelige beelden te zien van de dreigende omtrek van de *Anubis* die langzaam door de lucht zweeft, terwijl de boordkanonnen de bovenste etages van een wolkenkrabber onder vuur nemen tot er ten slotte alleen stof over is.

'Het kwam een paar minuten geleden pas bij me op om te checken of er iets te zien was,' zegt Sam. 'Ik nam aan dat de Mogs de tv-zenders wel uit de lucht zouden hebben gehaald.'

Ik ben nog niet vergeten wat Setrákus Ra tegen me zei toen ik boven de East River aan zijn ruimteschip hing. Hij wilde dat ik zou zien hoe de Aarde in zijn handen valt. En als ik nog verder terugdenk, aan het moment dat ik dat visioen van Washington D.C. had dat ik met Ella deelde, dan herinner ik me dat de stad er behoorlijk beschadigd uitzag maar niet volkomen vernietigd was. En er waren overlevenden die Setrákus Ra konden dienen. Ik denk dat ik het begin te begrijpen.

'Dat is geen toeval,' zeg ik hardop denkend tegen Sam. 'Hij wil dat de mensen kunnen zien wat voor vernietiging hij kan aanrichten. Het is niet zoals op Loriën, waar zijn vloot iedereen vermoordde. Daarom heeft hij die hele show bij de VN ook opgevoerd, daarom heeft hij al die nonsens met die MogPro-shit uitgehaald om de Aarde op vreedzame wijze onder zijn bewind te brengen. Hij wil hier blijven wonen. En als men hem niet aanbidt zoals de Mogs doen, dan wil hij er in elk geval voor zorgen dat zijn menselijke onderdanen bang voor hem zijn.'

'Nou, angst zaaien, dat is hem wel gelukt,' zegt Sam.

Op het scherm komt een presentatrice in een studio in beeld. Het gebouw waarin de studio is gehuisvest heeft blijkbaar ook schade opgelopen, want het lijkt of het hun nog maar net lukt om in de lucht te blijven. De helft van de lichten in de studio brandt nog maar, de camera staat een beetje scheef en het beeld is niet helemaal scherp. De presentatrice probeert professioneel over te komen, maar haar haar zit volkomen in de war en ze heeft rode ogen van het huilen. Ze praat een paar seconden recht in de camera als ze het volgende item introduceert.

De presentatrice verdwijnt uit beeld en er verschijnt een trillend videoshot van een mobiele telefoon. In het midden van een grote

kruising is een wazige figuur te zien die om zijn eigen as draait, als een olympische discuswerper die zich opwarmt. Hoewel deze figuur geen discus in zijn handen heeft. Hij draait met bovenmenselijke kracht een andere persoon aan zijn enkels in het rond. Na een tiental keren om zijn eigen as te hebben gedraaid, laat hij die ander los en smijt hem dwars door de ruit van een bioscoop. De camera blijft gericht op de man, de werper, die hijgend iets schreeuwt wat op een vloek lijkt.

Het is Negen.

'Sam! Zet het geluid aan!'

Terwijl Sam naar de afstandsbediening graait, duikt degene die Negen filmde voor dekking achter een auto. Het beeld is zo desorienterend als het maar kan zijn, maar het lukt de man om verder te filmen door zijn hand boven de motorkap van de auto uit te steken.

Er is een groep Mogadoorse strijders op de kruising verschenen, die allemaal op Negen vuren. Ik zie hoe hij behendig opzij duikt en zijn telekinese gebruikt om een auto in hun richting te gooien.

'... zoals gezegd, deze beelden zijn een paar minuten geleden op Union Square gemaakt,' zegt de presentatrice als Sam het geluid aanzet. 'We weten dat deze, eh... tiener die mogelijk een alien is en blijkbaar bovennatuurlijke krachten bezit, eerder op het VN-hoofdkwartier was met de jongeman die is geïdentificeerd als John Smith. We zien hem hier in gevecht met de Mogadoren en dingen doen die menselijkerwijs niet mogelijk zijn...'

'Ze weten mijn naam,' zeg ik zacht.

'Kijk,' zegt Sam, terwijl hij me op mijn arm slaat.

De camera is weer op de bioscoop gericht, waar een zwaargebouwde figuur langzaam uit de puinhopen tevoorschijn komt. Ik kan hem niet goed zien, maar ik weet direct wie Negen in het rond heeft gesmeten. Hij stuift plotseling vanuit de puinhopen van de bioscoop naar voren, ramt de laatste Mogadoren op het kruispunt aan de kant en stort zich gewelddadig op Negen.

'Vijf,' zegt Sam.

De camera verliest Vijf en Negen uit beeld als ze in een klein nabijgelegen park verdwijnen, waarbij ze grote hopen aarde loswoelen.

'Ze vermoorden elkaar,' zeg ik. 'We moeten daar direct naartoe.'

'Een tweede buitenaardse tiener vecht blijkbaar met de eerste, als

ze althans niet tegen de aanvallers vechten,' zegt de presentatrice verbijsterd. 'We... we weten niet waarom. Ik ben bang dat we op dit moment meer vragen dan antwoorden hebben. We hopen dat u... veilig bent in New York. Als u op een veilige manier bij de Brooklyn Bridge kunt komen, dan kunt u vanaf daar geëvacueerd worden. Als er bij u in de buurt gevochten wordt, dan raden we u aan binnen te blijven en...'

Ik pak de afstandsbediening van Sam en zet de tv uit. Hij kijkt toe hoe ik overeind kom om te zien hoe het met me gaat. Mijn spieren protesteren en ik ben even duizelig, maar het lukt me om te gaan staan. Ik moet gaan staan. De uitdrukking 'een gevecht op leven en dood' is nog nooit zo waar geweest als nu. Als ik iets aan deze situatie wil doen en de Aarde wil redden van Setrákus Ra en de Mogadoren, dan zijn de eerste stappen dat ik Negen moet vinden en levend uit New York moet zien weg te komen.

'Ze zei dat ze bij Union Square waren,' zeg ik. 'Dus daar gaan we naartoe.'